

пленници а само най-благороднитѣ рицари, за които се надѣвали да получатъ откупъ, изпратили въ Азия. Въ числото на пощаденитѣ отъ султана пленници билъ и царь Срацимиръ („Heir Hanns von Bodem“ споредъ Шилтбергера)<sup>48</sup>.

За участъта на Срацимира свидетелствува една кжса бележка у сръбскитѣ лѣтописи<sup>49</sup>: „Въ 6906 г. (1398) царь Баязидъ изведе царь Срацимира отъ Бдинъ“. Срацимировиятъ синъ и съуправитель<sup>50</sup> Константинъ избѣгалъ въ Маджарско, а следъ това въ Сърбия, гдето и умрѣлъ въ Бѣлградъ на 16 септемврий 1422 г., оплакванъ отъ Стефанъ Лазаревичъ като роденъ братъ<sup>51</sup>.

Следъ падането на Бдинъ цѣла България отъ Варна до Тимокъ била вече подчинена на азиатскитѣ варвари. Много отъградоветѣ били разрушени, на други били дадени турски привилегии. Боляритѣ се задържали още дълго време, главно като приемали мохамеданството. Селата страшно запустѣли, защото турцитѣ превръщали цѣли области въ пустини и навсѣкжде опожарявали църкви и манастири. Рилскиятъ манастиръ, уединенъ всрѣдъ високитѣ планини, нѣколко години стоялъ напустнатъ. Жителитѣ на равнинитѣ бѣгали по планинитѣ и тамъ основавали нови градове. Много народъ, заедно съ боляри и духовенство, избѣгалъ въ Влашко, Маджарско и Сърбия. Доста много българи, особено богомили, се потурчили до завоеванието, или покъсно и особено много край Ловечъ, околноститѣ на който и сега още сж населени отъ тѣй нареченитѣ *помаци*, т. е. българи-мохамедани.